

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/198/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5117227541
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2018:5117227541.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária RELEVANS s. r. o., so sídlom Dvořákovo nábřeží 8A, 811 02 Bratislava, IČO: 47 232 471, proti žalovanému: V. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom O. XXX, XXX XX . L., v konaní o zaplatenie 273,60 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 17C/72/2017-42 zo dňa 14. mája 2018, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 17C/72/2017-42 zo dňa 14. mája 2018 vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti (výrok III.) a vo výroku o trovách konania (výrok IV.) **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

V nenapadnutej časti zostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom konanie v časti o zaplatenie 153,12 Eur postupom podľa § 145 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „CSP“) zastavil (výrok I.). Žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 49,48 Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia (výrok II.) a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok III.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému proti žalobcovi nárok na ich náhradu nepriznal (výrok IV.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobou doručenu súdu dňa 03.10.2017 sa žalobca voči žalovanému domáhal zaplatenia sumy 273,60 Eur (256,60 Eur istina, 17 Eur pokuta), úhrady poštovných sadziieb vo výške 1,45 Eur a náhrady trov, titulom nezaplatených úhrad za služby verejnosti podľa § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. vo výške 4,64 Eur mesačne (periodicita v zmysle § 6 ods. 1 predmetného zákona) za obdobie od 01.01.2010 do 31.01.2017, v ktorom žalovaný ako platiteľ úhrady za služby verejnosti úhradu neplatil v plnom rozsahu, ale zaplatil len sumu 143,84 Eur. Nárok žalobcu na zaplatenie sumy 264,48 Eur za obdobie od 01.01.2010 do 30.09.2014 považoval súd na základe vznesenej námietky premlčania za premlčaný - žalovaný za toto obdobie zaplatil žalobcovi sumu 111,36 Eur a vo zvyšnej časti (153,12 Eur) vzal žalobca žalobou uplatnený nárok za predmetné obdobie späť. Po účinne vznesenej námietke premlčania prvoinštančný súd posudzoval obdobie od 01.10.2014 do 31.01.2017, za ktoré vykonal žalovaný v prospech žalobcu úhrady v celkovej výške 32,48 Eur; spornou zostala pohľadávka na zaplatenie istiny vo výške 120,48 Eur. Nakoľko bolo v konaní zistené, že žalovaný bol v rozhodnom období (od 01.10.2014 do 31.01.2017) poberateľom dôchodkových dávok, súd v zmysle § 6 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. priznal žalobcovi titulom nedoplatku úhrad sumu 32,48 Eur (rozdiel medzi celkovou výškou úhrad 64,96 Eur a žalovaným vykonaných úhrad vo výške 32,48 Eur). Zároveň súd žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi nárok na pokutu vo výške 17 Eur v súlade s § 10 ods. 3 zákona č. 340/2012 Z. z. Vo zvyšnej časti (o zaplatenie sumy 71 Eur súd žalobu ako nedôvodnú zamietol). O trovách konania rozhodol súd v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP

tak, že žalovanému, ktorý mal v konaní čistý úspech v rozsahu 64 %, žiadne trovy nevznikli, na základe čoho mu nárok na ich náhradu nepriznal.

3. Proti tomuto rozsudku vo výroku o zamietnutí žaloby vo zvyšnej časti (výrok III.) a vo výroku o trovách konania (výrok IV.) podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne sa domáhal jeho zmeny. Vo vzťahu k súdom určenej sadzbe úhrady odvolateľ uviedol, že zákon č. 340/2012 Z. z. vymedzuje podmienky, za akých vzniká platiteľovi nárok na zníženú sadzbu úhrady. Takýto nárok vznikne u platiteľa, ak dôjde ku kumulatívne naplneniu pasívnej a aktívnej podmienky vymedzenej v § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z.; pasívnou podmienkou je stav, kedy je platiteľ poberateľom dôchodkových dávok podľa osobitného predpisu, aktívnou podmienkou oznámenie a preukázanie tejto skutočnosti vyberateľovi úhrady. Vzhľadom k tomu, že žalovaný neoznámil žalobcovi, že je poberateľom dôchodkových dávok podľa osobitného predpisu, bol v rozhodnom čase povinný platiť úhrady za služby v plnej sadzbe podľa § 6 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z.

4. Žalovaný, ktorému bolo odvolanie žalobcu doručené dňa 24.07.2018 (tzv. fikcia doručenia) na predmetné odvolanie procesne nereagoval. Ďalšie podania súdu v rámci odvolacieho konania predložené neboli.

5. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario toto rozhodnutie v zmysle § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

7. Právo na spravodlivý proces je v Ústave Slovenskej republiky garantované v jej siedmom oddiele druhej hlavy (čl. 46 až čl. 50) a je primárnym ústavným východiskom pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov verejnej moci Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie jeho ochrany, a tým aj ústavnoprávnym východiskom zákonných úprav jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu. Priestor pre ňu vytvára čl. 46 ods. 4 ústavy, podľa ktorého podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon. Aplikačným ústavnoprávnym limitom je čl. 51 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sa možno domáhať práv podľa čl. 46 ústavy len v medziach zákonov, ktoré toto ustanovenie vykonávajú (napr. I. ÚS 56/01, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Základné právo na súdnu ochranu garantované v čl. 46 ods. 1 ústavy zaručuje každému právo na prístup k súdu a právo na určitú kvalitu súdneho konania pred nezávislým a nestranným súdom, t. j. právo na spravodlivý proces (napr. IV. ÚS 233/04, IV. ÚS 95/07). Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane zdôrazňuje, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno interpretovať ako právo na to, aby bol účastník konania (procesná strana) pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno automaticky považovať za porušenie základného práva. Podľa judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 345/09) základné právo na súdnu ochranu je základným právom na spravodlivý proces, ktoré tvorí jeden z významných princípov právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy). Právo na spravodlivý proces je subjektívne verejné právo každého účastníka právom upraveného konania voči štátu (jeho orgánom), ktorého podstata spočíva v tom, že štát je povinný zabezpečiť každému právo na spravodlivý výsledok konania.

8. Obsah základného práva na spravodlivý proces je pomerne zložito štruktúrovaný a ako to potvrdzuje aj judikatúra ústavného súdu, patrí do neho viaceré samostatných subjektívnych práv a princípov, ktoré sú buď konkrétne (verejnosť konania, konanie bez zbytočných prieťahov, právo na nezávislý a nestranný súd), alebo v zásade abstraktné (riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, predvídateľnosť rozhodnutia, zákaz svojvoľného postupu súdu a ďalšie). Ako už bolo uvedené, základné právo na spravodlivý proces je najvýznamnejším interpretačným hľadiskom pre všetky procesné poriadky ustanovené zákonom. Z toho vyplýva ústavná povinnosť každého všeobecného súdu vykladať a používať procesné normy, ktoré sú obsahom procesných poriadkov ustanovených zákonom v súlade s princípmi a s obsahom základného práva na spravodlivý proces. Okrem toho je táto interpretácia

a aplikácia povinná rešpektovať princíp materiálneho právneho štátu, a teda materiálne chápanie spravodlivosti tak, ako to je vyjadrené v čl. 1 ods. 1 ústavy.

9. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP. Judikatúra tohto súdu teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 09. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

11. Rovnako sa Ústavný súd Slovenskej republiky vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie aj v náleze III. ÚS 119/03-30. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

12. Podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

13. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

14. Pokiaľ sa súd prvej inštancie dopustí omylu v právnom posúdení veci pre chybnú interpretáciu právnej normy a z tohto dôvodu nedostatočne zistí skutkový stav, nemožno konštatovať, že konajúci súd splnil ústavnú a zákonnú povinnosť garantovať obsah základného práva na súdnu ochranu. Uvedený postup prvoinstančného súdu, ktorý je potrebné považovať za chybný, nemožno naprávať pred súdom vyššej inštancie (t. j. aj odvolacím súdom), ale je potrebné, aby bolo rozhodnutie prvoinstančného súdu, vydané na základe takto vykonaného (chybného postupu), zrušené a vec vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a na to nadväzujúce nové meritórne rozhodnutie.

15. Zároveň treba zdôrazniť, že navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane konania, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nespĺnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

16. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované

právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeleniu.

17. V prejednávanej právnej veci si žalobca voči žalovanému žalobou uplatnil nárok na úhrady podľa zákon č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska v znení účinnom v rozhodnom období (od 01.10.2014 do 31.01.2017)

18. V zásade platí, že fyzická osoba ako platiteľ úhrady v zmysle § 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska je v zmysle § 6 ods. 1 predmetného zákona povinný vyberateľovi a prijímateľovi úhrady (§ 4 predmetného zákona) platiť úhradu vo výške 4,64 Eur za každý začatý kalendárny mesiac. Výnimku zakladá (okrem iného) § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z., v zmysle ktorého sa sadzba úhrady podľa § 6 ods. 1 (4,64 Eur) platiteľovi podľa § 3 ods. 1 (t.j. fyzickej osobe) znižuje na polovicu pri kumulatívnom splnení taxatívne vymedzených podmienok - 1/ platiteľ (fyzická osoba) je poberateľom dôchodkových dávok podľa osobitného predpisu alebo poberateľom rovnocenných dôchodkových dávok vyplácaných zo zahraničia, 2/ nemá pravidelný príjem zo zárobkovej činnosti, 3/ nežije v domácnosti s inou osobou s pravidelným príjmom zo zárobkovej činnosti a 4/ vznik tejto skutočnosti oznámi a preukáže vyberateľovi úhrady podľa § 9 ods. 6 písm. d) zákona č. 340/2012 Z. z.

19. V danom prípade si žalobca voči žalovanému uplatnil nárok na úhrady v zmysle § 6 ods. 1 zákona č. 340/2012 Z. z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska, t.j. nárok na úhradu vo výške 4,64 Eur za každý aj začatý kalendárny mesiac rozhodného obdobia (po čiastočnom späťvzati žaloby za obdobie od 01.10.2014 do 31.01.2017). Prvoinštančný súd však žalobcovi priznal nárok na úhrady za rozhodné obdobie v zmysle § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z., t.j. vo výške 1-ice sumy podľa § 6 ods. 1 predmetného zákona (2,38 Eur za každý začatý kalendárny mesiac).

20. Prvoinštančný súd na základe vykonaného dokazovania dospel k právnomu záveru, že v danom prípade boli u žalovaného v postavení platiteľa úhrady v zmysle zákona č. 340/2012 Z. z. splnené podmienky pre aplikáciu § 6 ods. 3 písm. a) predmetného zákona, t.j. k zníženiu sadzby úhrady na polovicu, pričom tento svoj právny záver odôvodnil len predpokladom o tom, že žalovaný v roku 2014 dosiahol dôchodkový vek. Bez ohľadu na stav, keď z obsahu predloženého spisového materiálu nevyplýva, že by žalovaný skutočnosť o tom, že bol v rozhodnom období poberateľom dôchodkových dávok relevantným spôsobom preukázal, podľa názoru odvolacieho súdu prvoinštančný súd pochybil, keď neskúmal splnenie ďalších podmienok uvedených v § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z., pre priznanie žalobcom uplatneného nároku na úhrady podľa uvedeného zákona „len“ v polovičnej sadzbe, t.j. vo výške 2,38 Eur mesačne, pričom toho svoje tvrdenie relevantným spôsobom neodôvodnil.

21. S prihliadnutím na uvedené, keď okresný súd aplikoval § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 340/2012 bez riadneho posúdenia podmienok jeho aplikácie, odvolací súd videl v takomto nesprávnom postupe okresného súdu jednoznačné splnenie podmienky pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (§ 389 ods. 1 písm. c/ a § 391 ods. 1 CSP), vrátane od veci samej závislého výroku o trovách prvoinštančného konania.

22. Popísaným pochybením v postupe okresného súdu bol naplnený predpoklad (zákonné podmienky) pre zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Nesprávny postup súdu prvej inštancie v takomto rozsahu by nemal naprávať odvolací súd, ktorý je spravidla určený na to, aby náležite vykladal a aplikoval právo v opravných konaniach. Účelom fungovania opravného súdu je na základe opravných prostriedkov preskúmať, či sa na súde prvej inštancie dosiahol účel civilného sporového konania vyjadrený v článkoch 2, 3 a 6 CSP v spojitosti s článkom 46 a násl. Ústavy SR, a nie nahrádzať podstatné pochybenia v postupe prvoinštančného súdu.

23. V ďalšom konaní okresný súd vytýči pojednávanie, na ktoré predvolá strany sporu, vykoná dokazovanie na základe dôkazov označených a predložených obidvoma procesnými stranami a vysporiada sa aj s prípadnými ďalšími návrhmi na doplnenie dokazovania, pričom opätovne posúdi nárok žalobcu uplatnený žalobou, vrátane toho, či boli v danom prípade splnené podmienky aplikácie § 6 ods. 3 písm. a) zákona č. 340/2012 Z. z. Vykonané dokazovanie súd následne vyhodnotí v súlade s § 191

ods. 1 CSP a výsledky vyhodnotenia dôkazov zahrnie aj do odôvodnenia rozsudku tak, ako mu to ukladá § 220 ods. 2 a ods. 3 CSP. V nadväznosti na rozhodnutie vo veci samej okresný súd opätovne rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania.

24. V novom rozhodnutí o trovách konania súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

25. Vo zvyšnej časti nenapadnutej odvolaním (výroky I. a II.) zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

26. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému

rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).